

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**, IČO:
sídlem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. JMK 107912/2017, sp. zn. S-JMK 102443/2017/OD/Př,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 7. 2017, č. j. JMK 107912/2017, sp. zn. S-JMK 102443/2017/OD/Př, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručitou Krajskému soudu v Brně dne 27. 9. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. JMK 107912/2017, sp. zn. S-JMK 102443/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2017, č. j. ODSČ-63266/17-26, sp. zn. ODSČ-63266/17-FOM/V (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky Š., reg. značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně neoprávněné stání, které bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice v dne 10. 6. 2016 v 17:52 hodin. Došlo tedy k porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě nejprve namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů, v souvislosti s čímž správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že pouze konstatoval naplnění jednotlivých znaků dané skutkové podstaty, aniž uvedl relevantní právně kvalifikační úvahy. K tomu žalobce doplnil, že přitom podle tvrzení řidiče jeho vozidla se jednalo toliko o zastavení, neboť řidič na daném místě zastavil pouze na dobu nezbytně nutnou k tomu, aby vyzvedl svého mladšího sourozence předškolního věku. Nedostatek důvodů rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spatřoval žalobce také pro absenci odůvodnění závěru, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, kdy v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování.
4. Dle žalobce mělo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné také pro nesrozumitelnost, neboť ve výroku bylo konstatováno, že se mělo jednat o stání, v odůvodnění však správní orgán prvního stupně na jednom místě uvedl, že se jednalo o zastavení, jednou, že se jednalo o zastavení nebo o stání, a v jiných případech, že se jednalo o stání. Nepřezkoumatelnost jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shledal žalobce dále v tom, že jsou zjevně šablonovitá. V souvislosti s touto námitkou žalobce navrhl jako důkaz provedení analýzy jiných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného napadených žalobci zastoupenými zástupcem Mgr. Václavem Voříškem u zdejšího soudu za poslední tři měsíce ve věci správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Stejně tak považoval za nepřezkoumatelný závěr správních orgánů, že žalobce se přestupku dopustil jako podnikající fyzická osoba, neboť odůvodnění tohoto závěru v napadených rozhodnutích zcela absentuje. Žalobce rovněž namítl, že nebyla nijak prokázána právní závaznost údajně porušené dopravní značky, neboť nebylo jako důkaz provedeno opatření obecné povahy,

kterým by daná značka byla na dané místo stanovena příslušným silničním úřadem v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.

5. Dále žalobce soudu předložil námitky týkající se sankce uložené mu rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Uloženou pokutu měl za nezákonnou a její výměru je nepřezkoumatelnou, jelikož správní orgán nezohlednil řádným způsobem všechna zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, pouze přihlédl k recidivě. K tomu žalobce doplnil, že z úvahy správního orgánu není zřejmé, proč je nutné pouze na základě toho, že se jednalo o recidivu, uložit pokutu v polovině zákonné sazby, přičemž byl žalobce přesvědčen o tom, že konkrétní okolnosti případu odůvodňovali daleko nižší sankci. Dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť v odůvodnění žalovaný uvádí, že byla uložena pokuta 1 500 Kč, kterou považuje za adekvátní, přitom podle výroku rozhodnutí prvního stupně byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. S odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobce (rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, a ze dne 28. 11. 2011, č. j. KSe 21/2009-84) přednesl svůj názor, že správní orgán prvního stupně měl při výměře sankce zohlednit a popsat též jako referenční hledisko svou rozhodovací praxi v obdobných případech, a ve prospěch žalobce měl zohlednit též nestandardní délku stíhání, která nebyla způsobena jednáním žalobce.
6. Dle názoru žalobce měl žalovaný v souladu s § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) aplikovat nová pravidla pro výměru sankce (nově správního trestu), neboť tato pravidla obsahují více kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout, což je pro žalobce příznivější.
7. V dalším souboru námitek žalobce napadal výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Prvně přednesl, že je výrok dle jeho názoru v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále je ve výroku toliko odkazováno na § 10 zákona o silničním provozu, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, které stanovují velmi rozdílné povinnosti. Žalobce rovněž namítl, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť je popsán zcela nedostatečně. Lze z něj dovodit totiž pouze to, že se mělo jednat o neoprávněné stání v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ale již ne ta skutečnost, že by řidič žalobcova vozidla např. stál v úseku platnosti dopravní značky, která stání zakazuje. Porušení příslušného pravidla provozu tak není možné z výroku jednoznačně dovodit, neboť není zřejmé, že by nastaly skutkové okolnosti nezbytné k závěru o porušení předmětného pravidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41). Nelze nadto přehlédnout, že § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je do značné míry blanketní normou, a i z tohoto důvodu by tak mělo být ve výroku konkrétněji uvedeno, co konkrétně bylo porušeno. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není možné zjistit ani to, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Stejně tak z něj není zřejmé, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kdy a kde se Městská policie Brno o spáchání údajného správního deliktu dozvěděla. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok správního rozhodnutí prvního stupně, trpělo dle mínění žalobce i oznámení o zahájení řízení. Žalobce tak

současně namítl i nedostatečné sdělení obvinění, což jej mělo zkrátit na jeho právech, neboť mu nebylo podrobně sděleno obvinění proti němu, a žalobce se tak nemohl řádně hájit.

8. Dále žalobce spatřoval překročení pravomoci správním orgánem prvního stupně v tom, že mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit převodem na účet správního orgánu, ačkoliv jinak by mohl splnit tuto povinnost i jinými, snadnějšími způsoby, např. úhradou v hotovosti na pokladně správního orgánu.
9. Žalobce také namítl, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Tím byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť tak došlo k násobení pokuty a nákladů řízení. Žalobce konkrétně označil řízení, kterých se tato námitka týká, a to minimálně v řízeních vedených u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. 5850/ODSC/MMB/0213629/2016, ODSČ 36117/16-DOL/V, ODSČ 36115/16-DOL/V, ODSČ 36116/16-DOL/V, 5850/ODSC/MMB/0095460/2017. V souvislosti s tímto žalobce navrhl provést jako důkaz správní spisy týkající se těchto řízení.
10. Přenášení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele vozidla považoval za nesouladné s ústavním pořádkem. Pokud veřejná moc neumí (anebo nechce) odsoudit a potrestat skutečného pachatele, nemůže vycházet z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. V této souvislosti s podrobným odůvodněním žalobce namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
11. Na závěr žalobce přednesl své přesvědčení, že se v rámci rozhodování o spáchání správního deliktu má nově zkoumat také odpovědnost žalobce s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“) byl do § 125f zákona o silničním provozu vložen odst. 3, kterým bylo stanoveno, že k odpovědnosti provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Dle tvrzení žalobce nabyl zákon č. 183/2017 Sb. účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již 1. 7. 2017, i když je v čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti k tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/1999 Sb.“), zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož k rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo 28. 6. 2017, mohl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb. nabýt až dle obecných pravidel, tj. 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona č. 309/1999 Sb. naléhavý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla. Žalobce proto požadoval, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci které bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 9. 11. 2017, které zdejšímu soudu došlo dne 13. 11. 2017, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl následující.
13. Nejprve upozornil na skutečnost, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že úkolem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem. Dle názoru žalovaného účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení.
14. K námitce rozdílu mezi stáním a zastavením žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace jasně vyplývá, že vozidlo žalobce na daném místě stálo s určitostí čtyři minuty a v blízkosti se nenacházela žádná osoba, která by byla připravena s vozidlem odjet. Obdobně ze spisového materiálu ani nevyplynulo, že by došlo k dopravní nehodě a žalobce tuto skutečnost v průběhu řízení ani nenamítal. Žalovaný dále odmítl, že by jeho rozhodnutí bylo výsledkem mechanického vyplnění vzoru. Při identifikaci provozovatele vozidla vycházel z karty vozidla, přičemž odpovědnost provozovatele vozidla za předmětný správní delikt je stejná, bez ohledu na to, zda se jedná o podnikající fyzickou osobu či jen o fyzickou osobu.
15. Co se týče námitky týkající se dopravního značení, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, dle kterého je toto správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku má nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak.
16. V souvislosti s námitkou různých sazeb pokuty uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že se dopustil chyby v psaní. Tuto svou chybu následně napravit opravným usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. JMK 159195/2017, sp. zn. S-JMK 102443/2017/OD/Př. Žalovaný současně považoval výši uložené pokuty správním orgánem prvního stupně za dostatečně odůvodněnou.
17. Námitku toho, že měl postupovat dle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, považoval žalovaný za ryze účelovou, neboť odvolací orgán neukládá sankci, nýbrž pouze přezkoumává, zda ji správní orgán prvního stupně uložil v souladu s právními předpisy. Jelikož bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno dne 22. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, nemohl být zohledněn § 44 stejného zákona.
18. Dle názoru žalovaného ve výroku rozhodnutí prvního stupně byla uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání správního deliktu majícího znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). Z výroku i z pokladů založených ve spisu je zřejmé, že vozidlo stálo na místě, kde podle právních předpisů stát nemělo – v úseku zákazu stání. Dle názoru žalovaného není údaj o tom, zda jednání mělo za následek dopravní nehodu, obligatorní náležitostí výroku. Údaje o účtu správního orgánu žalobci nikterak nebránily uhradit pokutu osobně na pokladně a oznámení o zahájení řízení žádnými vadami netrpělo.

19. K námitce nevedení společného řízení a porušení absorpční zásady žalovaný uvedl, že tuto mohl žalobce uplatnit již v odvolání, což však neučinil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel pouze ze spisového materiálu nyní posuzované věci, z něhož samotného nemůže být porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu znatelné.
20. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není dle mínění žalovaného v rozporu s Ústavou, o čemž ostatně svědčí judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).
21. Za nedůvodnou a účelovou považoval žalovaný námitku ohledně data účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., a tedy zahrnutí zavinění do znaku skutkové podstaty předmětného správního deliktu. I za situace, že by byla účinnost zákona č. 183/2017 Sb. zpochybněna, k čemuž žalovaný neviděl žádný důvod, tak by se v posuzovaném případě jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.

IV. Replika

22. V replice doručené zdejšímu soudu dne 21. 8. 2019, kterou žalobce reagoval mimo jiné i na usnesení soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 73 A 39/2017-33, uvedl, že námitky týkající se nevedení společného řízení, protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a nedostatku zkoumání zavinění bere zpět.
23. Na podporu zbývajících námitek v rámci repliky doplnil citace judikatury správních soudů a rozvíjel argumentaci obsaženou již v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
25. Ze spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 3. 8. 2016 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-10189/01D-16 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahuje oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, dne 10. 6. 2016 v 17:52 hod. v Biskupská 5, Brno, neznámá osoba nedodržela pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že porušila povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz stání“ (č. B 29).
26. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 11. 8. 2016 dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Žalobce písemně oznámil, že v předmětný den měl provozované vozidlo zapůjčené pan W. S. (dále též „sdělený řidič“), a uvedl adresu jeho trvalého pobytu i adresu k doručování (viz č. l. 9 správního spisu). Správní orgán prvního stupně zaslal dne 22. 9. 2016 panu W. S. výzvu k podání vysvětlení, a to jak na žalobcem uvedenou adresu pro

doručování, tak na adresu trvalého pobytu, na což sdělený řidič nijak nereagoval. Následně správní orgán prvního stupně věc přestupku odložil, aniž zahájil řízení o přestupku, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (viz č. l. 12 správního spisu).

27. Následně byla do správního spisu přidána fotodokumentace zachycující předmětné vozidlo provozované žalobcem, jak stojí na místě uvedeném v oznámení přestupku, doplněná o časové údaje jejího pořízení. Na fotografiích pak byl uveden čas 17:47 hod. a 17:51 hod., vše dne 10. 6. 2016 (viz č. l. 13 – 17 správního spisu). Do správního spisu byly také doplněny mapové podklady zachycující přesnou polohu předmětného vozidla dle fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno.
28. Dne 21. 3. 2017 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu a o provedení důkazů mimo ústní jednání spolu s vyrozuměním o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval a na dokazování mimo ústní jednání se nedostavil (srov. č. l. 22 – 25 správního spisu).
29. Správní orgán prvního stupně následně dne 22. 5. 2017 vydal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým stanovil, že žalobce spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
30. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce v řízení před správním orgánem, společností ODVOZ VOZU s.r.o., dne 6. 6. 2017 blanketní odvolání, ve kterém uvedl, že jej napadá v plném rozsahu. Předmětné odvolání ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil.
31. Na základě podaného odvolání následně žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.
32. Dne 6. 11. 2017 vydal žalovaný pod č. j. JMK 159195/2017, sp. zn. S-JMK 102443/2017/OD/Př, kde opravil odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k výši posuzované pokuty.

A. NEPŘEZKOUMATELNOST PRO NEDOSTATEK DŮVODŮ

a. Nedostatek úvah správních orgánů

33. K první žalobní námitce nepřezkoumatelnosti se krajský soud zabýval tím, zda jsou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného opřena o dostatek důvodů, a v souvislosti s tím zda skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, má oporu ve správních spisech.
34. Součástí správního spisu jsou fotografie, které zachycují žalobcovo vozidlo i značku zákazu stání takovým způsobem, že se vozidlo nachází za danou značkou. Je tudíž postaveno najisto, že nezjištěný řidič vozidla skutečně na určitou dobu parkoval vozidlo v místě platnosti dopravního značení zakazujícího stání.

35. Soud však v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani v napadeném rozhodnutí neshledal důvody, ze kterých dospěly správní orgány k závěru, že řidič žalobcova vozu na daném místě stál. Fotodokumentace je totiž pořízena pouze v rozmezí čtyř minut mezi 17:47 a 17:51 hodin. K tomuto žalobce (sice až v žalobě) uvedl, že se v posuzovaném případě jednalo toliko o zastavení, neboť řidič na daném místě zastavil pouze na dobu nezbytně nutnou k tomu, aby vyzvedl svého mladšího sourozence předškolního věku. Soud následně žalobce usnesením ze dne 5. 8. 2019, č. j. 73 A 39/2017-33, vyzval, aby tato svá tvrzení doplnil a přeložil soudu důkazy k jejich prokázání, přičemž této výzvě žalobce (i přes svou v replice tvrzenou snahu) nedostál.
36. Podle ustanovení § 2 písm. n) zákona o silničním provozu stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a podle ustanovení § 2 písm. o) téhož zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.
37. Správní orgány ve svých rozhodnutích nijak neuvedly, na základě jakých podkladů dospěly k závěru, že se v případě fotodokumentací prokázaného čtyřminutového odstavení vozidla žalobce jedná o stání, nikoliv zastavení. S ohledem na celou posuzovanou věc tudíž neprokázání souvisejících žalobních tvrzení nelze klást k tíži žalobce, jelikož správní orgány nesplnily svou základní povinnost odůvodnit to, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností.
38. Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že jsou důvodné námitky žalobce, ve kterých namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně pro nedostatek důvodů, jelikož se správní orgán nezabýval definičními znaky pojmů zastavení a stání ve vazbě na prokázání toho, zda se skutečně jednalo o stání. Zároveň tato vada způsobuje nepřezkoumatelnost i napadeného rozhodnutí, neboť ani z něj nelze dovodit naplnění definičních znaků těchto pojmů. V následujícím řízení se žalovaný bude muset při aplikaci § 2 písm. n) a § 2 písm. o) zákona o silničním provozu se vypořádat s tím, zda se v posuzovaném případě skutečně jednalo o stání, a své závěry náležitě odůvodnit.

b. Absence zkoumání dopravní nehody jako následku

39. Žalobce dále spatřoval nedostatek odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v neuvedení toho, že delikt neměl za následek dopravní nehodu. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se však jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Absenci následku v podobě dopravní nehody tak lze prokázat pouze tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda.
40. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání [v době od 17:47 hod. do 17:51hod. nedodržení stanovené povinnosti vyplývající z dopravní značky „Zákaz stání“ (č. B 29), spočívající v zastavení vozidla tam, kde to bylo dopravní značkou zakázáno, které je doloženo fotodokumentací] byla

způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, ostatně netvrdí ani žalobce.

41. Ze správního spisu jasně vyplývá, že vozidlo žalobce je nepoškozené. Fotografie, které jsou obsahem správního spisu, vylučují, že by došlo k nehodě v okamžiku a místě zjištění správního deliktu, jejíž příčinou by bylo stání vozidla žalobce tam, kde to bylo dopravní značkou zakázáno.
42. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně, je žalobcem požadováno, aby učinil předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné. Požadavek nadto odporuje tzv. negativní důkazní teorii, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS: *„Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“* Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, publ. pod č. 77/57 Sb. ÚS n., konstatoval: *„Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.“* Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 As 59/2012-45).
43. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že by bylo jisté vhodné, aby správní orgán prvního stupně, příp. žalovaný ve vztahu k absenci tohoto následku uvedl, z čeho dovozuje, že nedošlo k dopravní nehodě. Jelikož má zdejší soud skutkový stav za zjištěný dostatečně, kdy splnění uvedené podmínky vyplývá ze správního spisu, považoval by za nadbytečné rušit žalobou napadené rozhodnutí jen z tohoto důvodu. Avšak vzhledem k tomu, že soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jinou vadu, uložil žalovanému, aby se absencí nehody v následujícím řízení nazýval.

c. Nekonzistentnost v terminologii – stání / zastavení

44. Tuto námitku považuje zdejší soud za ryze účelovou. Jak vyplývá z podané žaloby, žalobci je jasné, z jakého správního deliktu je viněn a v čem tento spočíval. Ve výroku správní orgán prvního stupně používá výhradně pojmu „*stání*“, a na několika místech v odůvodnění je uvedeno, že nezjištěný řidič žalobcova vozidla porušil povinnost danou dopravní značkou č. B 29 „*Zákaz stání*“. To, že správní orgán použil slovního spojení „*zastavil tam, kde to bylo dopravní značkou zakázáno*“, považuje zdejší soud za pouhou administrativní chybu. V těchto místech navíc správní orgán pouze popisoval skutkový děj spáchání správního deliktu vykazujícího znaky přestupku, přičemž je logické, že vozidlo musí nejdříve zastavit, aby stálo. Ač by výhradní užívání pojmu „*stání*“ napříč celým rozhodnutím bylo vhodnějším, aby bylo zamezeno jakýmkoliv pochybnostem, ze samotného znění výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani z obsahu správního spisu nemohou žalobci vznikat důvodné pochybnosti o tom, zda porušení povinnosti spočívalo v neoprávněném stání či zastavení.

d. Šablonovitost

45. Zdejší soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro jejich zjevnou šablonovitost a rozpornost s § 68 odst. 3 správního řádu. Obsah napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (dnes přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace na prokázání skutkového stavu i právní hodnocení.
46. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto skutkově i právně shodných situacích, nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
47. Krajský soud tak považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro tvrzenou šablonovitost za nedůvodnou, tudíž ani nepřistoupil k provedení navrženého důkazu – analýze za posledních třech měsíců žalobami napadených rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného, ve kterých vystupoval jako zástupce žalobců Mgr. Václav Voříšek, a to pro nadbytečnost.

e. Podnikající fyzická osoba

48. Žalobce také namítal absenci úvah správních orgánů k tomu, proč se měl žalobce dopustit správního deliktu jako fyzická osoba podnikající. V tomto soud žalobci dává za pravdu, přičemž ani ze správního spisu není možné zjistit, jestli předmětné vozidlo žalobce vlastnil žalobce jako soukromá osoba, či jako podnikatel, neboť toto z kopie karty vozidla, založené ve správním spise na č. l. 18 nevyplývá.
49. Ač je sice správný závěr žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě, že odpovědnost provozovatele vozidla za předmětný správní delikt je stejná, bez ohledu na to, zda se jedná o podnikající fyzickou osobu či jen o fyzickou osobu, nelze tyto skutečnosti bez dalšího přecházet, pokud neplynou s obsahem správního spisu. I když absencí tohoto posouzení nedošlo k zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv, uložil soud vzhledem k tomu, že již z jiného důvodu přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalovanému, aby v dalším řízení postavil na jisto, zda se žalobce případně dopustil správního deliktu provozovatele vozidla jakožto soukromá fyzická osoba, či jako osoba podnikající.

f. Právní závaznost dopravní značky

50. Podle žalobce jsou napadené i jemu předcházející rozhodnutí nezákonná z toho důvodu, že nebylo dokazováno opatřením obecné povahy, kterým byla dopravní značka stanovena. Z fotodokumentace a mapových podkladů žurnalizovaných ve správním spisu je zřejmé, že dopravní značka č. B 28 byla na ulici umístěna a že vozidlo žalobce parkovalo za

touto dopravní značkou. Dopravní značka tedy vyvolávala účinky dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012-30). Žalobce v průběhu správního řízení argumentaci směřující k dopravnímu značení neuplatnil; správní orgán prvního stupně ani žalovaný proto neměli důvod zabývat se umístěním dopravní značky. Ostatně žalobce ani v žalobě neuplatnil konkrétní námitky související s umístěním dopravní značky, a žaloba tak je v této části nedůvodná.

51. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že snímek z pasportu provozovaného společnosti Brněnské komunikace a.s. prokazující umístění dopravní značky č. B 28 na místě deliktního jednání řidiče vozidla žalobce (viz č. l. 21 správního spisu) považuje za na rozdíl od žalobce za relevantní, neboť tato společnost byla založena statutárním městem Brno za účelem mimo jiné správy a údržby světelné signalizace a dopravního značení. Zdejší soud tak nemá důvod pochybovat o průkaznosti toho, že na daném místě značka umístěna byla. Jelikož žalobce nijak neprokázal tvrzenou nezávaznost dopravního značení, nemá soud důvod pochybovat ani o tomto.

B. SANKCE

52. V případě námitky napadající nepřezkoumatelnost rozhodnutí o pokutě je její hodnocení odvislé od hodnocení prokázání samotného deliktu. Výrok o pokutě, stejně jako jeho odůvodnění, nemůže samostatně obstát v případě, že neobstál výrok o vině. V souzené věci proto bude na správních orgánech, aby se opětovně zabývaly pokutou a jejím odůvodněním, ve kterém zohlední kritéria pro ukládání sankcí.
53. Část námitky ohledně předchozí rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně však soud považuje za nedůvodnou.
54. Dle § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
55. Žalobce má bezpochyby pravdu v tom, že správní orgány mají rozhodovat v obdobných případech shodně. Nikde však není správním orgánům dána povinnost, aby způsob řešení obdobných případů uváděly jako součást svých odůvodnění. Žalobce přitom ani nenamítal, že v jeho nyní projednávané věc došlo k nedůvodnému rozdílu oproti jinému případu. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je soudu známý jakožto zástupce osob v nepřeborném množství řízení týkajících se právě správních deliktů provozovatele vozidla nebo přestupků dle zákona o silničním provozu, je zdejšímu soudu za těžko si představit, že by neměl důkladné povědomí o rozhodovací praxi příslušných správních orgánů v obdobných věcech.
56. Stejně tak za nedůvodný považuje i požadavek žalobce, že do výše pokuty je třeba promítat i neúměrnou délku řízení. Z právního řádu České republiky totiž nikde neplyne, aby při rozhodování o správním trestu byla nepřiměřená délka řízení „kompenzována“ zmírněním trestu (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28).

C. VADY VÝROKU

a. Absence § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu

57. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, kdy toto ustanovení není obsaženo ani v odůvodnění.
58. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), což považuje krajský soud za dostačující a shledává tak výše uvedenou námitku nedůvodnou.

b. Absence odstavce § 10 zákona o silničním provozu

59. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 zákona o silničním provozu se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
60. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
61. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 208/2016).
62. Nejvyšší správní soud se § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil,

aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena (ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu), a že toto jednání mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

63. Z výroku rozhodnutí správního orgánu je zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující.

c. Nemožnost subsumpce pod skutkovou podstatu pro nedostatečný popis skutku

64. K námitce vady výroku spočívající v nemožnosti subsumpce skutku pod skutkovou podstatu z důvodu nedostatečného popisu skutku zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého „[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“
65. Správní orgán prvního stupně ve výroku shodně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
66. K tomu ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulici dne 10. 6. 2016 v 17:52 hodin.
67. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis deliktních jednání uvedením místa (.....), dne (10. 6. 2016), času jeho zjištění (17:52 hodin) a způsobu spáchání (stání a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
68. Podstatou výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové

situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

69. Podle názoru krajského soudu nevykazuje popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu nezaměnitelně (krajský soud přiznává, že hraničně) vymezují skutkové jednání a zároveň ho po skutkové stránce popisují pro účely správního řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla ještě dostatečně.
70. Argumentace žalobce přechází tu skutečnost, že skutkové jednání je specifikováno mj. i způsobem spáchání, tj. „*neoprávněné stání*“. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost a z odůvodnění citovaného rozhodnutí jasně plyne, že se jedná o přestupkové jednání specifikované právě a jedinečně jako stání v rozporu s dopravní značkou „Zákaz stání“ (č. B 29).
71. K otázce povahy právní normy dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se již vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016-32, a to takto: „*Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je obsažena v § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu [ve znění do dne 30. 4. 2014, avšak tehdejší úprava v § 4 písm. c) je totožná jako v nyní projednávaném případě – pozn. soudu], přičemž obě části jsou spojené blanketovou normou uvedenou v § 125c odst. 1 písm. k). Sankce je pak uvedena v § 125c odst. 4 písm. f) [ve znění do dne 19. 2. 2016, avšak tehdejší úprava v § 125c odst. 4 písm. f) je totožná jako v nyní projednávaném případě (§ 125f odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu) – pozn. soudu], téhož zákona. Uložená právní povinnost je tedy jednoznačně stanovena tak, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Poruší-li fyzická osoba jednáním jiným, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, tuto povinnost, dopustí se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.“ V rozporu s tvrzením stěžovatele neobsahuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu blanketovou normu. Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je tedy řádně vyjádřena ve výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017-42).*
72. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že by bylo jistě vhodnější, kdyby i výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o vině žalobce obsahoval bližší specifikaci porušené povinnosti také uvedením dopravní značky, která stání v daném místě zakazuje. S ohledem na obsah odůvodnění předmětného správního rozhodnutí, obsah spisu a to, že předmětný popis neumožňuje jeho záměnu s jiným jednáním, však krajský soud dané

pochybení nepovažuje za takového rozsahu, aby pouze z toho důvodu přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, příp. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

d. Dopravní nehoda jako následek správního deliktu ve výroku

73. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33). Výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností.
74. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
75. Podle názoru krajského soudu žalobce v této souvislosti nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla, nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná. Zdejší soud tak shledává námitku nedůvodnou.

e. Místo a čas spáchání správního deliktu

76. Jestliže žalobce namítal, že z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla, musí soud uvést, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec a vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má za to, že požadavek na prokazování skutkového stavu, který vyplývá z této žalobní námítky, by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.

77. Podstatné pro trestnost jednání v souzené věci je to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče obecní policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných obecní policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
78. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič příp. provozovatel vozidla stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 dní (každý den na tomtéž místě), byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání – neoprávněné stání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
79. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsal delikt ní jednání a v souladu s již výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 („*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání. Stejně tak fotografie a další listiny povedené ve správním řízení jako důkaz jasně identifikují místo stání vozidla, i čas, po kterou dobu měl nezjištěný řidič na místě parkovat. Ač by bylo vhodné časový úsek vycházející z fotografií uvést i ve výroku, jelikož se jedná o delikt, který trvá po určitou dobu, má soud za to, že skutečnosti obsažené ve správním spise i ve výroku ve svém souhrnu jasně vymezují, kde se delikt stal, a závěr, že byl spáchán na adrese v, minimálně od 17:47 do 17:51 je jimi dostatečně odůvodněn, pročez krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

f. Nedostatky oznámení o zahájení řízení

80. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 21. 3. 2017. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností i místa spáchání deliktu. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v oznámení o zahájení řízení.

g. Překročení pravomocí v podobě závazného určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

81. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní.
82. Danou námitku tudíž zdejší soud považuje pouze za ryze účelové tvrzení a shledává ji za nedůvodnou. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby,

mezi které, mimo jiné, řadí jak bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení, tak platbu v hotovosti. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

VI. Shrnutí a náklady řízení

83. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jednat pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
84. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
85. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že vady, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, jsou natolik zásadní, že žalovaný si jich měl všimnout i v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v režimu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by nepřiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, replika na výzvu soudu) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. srpna 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.